

overrumpler dem, klynker de og deres Partifæller og beder om Barmhjertighed paa en Maade, der synes os fuldkommen uværdig. De tager deres Prygl meget daarligt. Vi Suffragetter vilde skamme os over at vise, at vi havde et saa ringe Mod.

Hvorfor angriber vi Ministrene, selv naar de taler om Afholdssagen, eller Fred, eller Boliger eller Frihandel eller Arbejdsløshed eller andre social-humane Spørgsmaal? For det første fordi en Minister er det Offentliges Tjener, og han har Pligter over for os. Han faar sin Løn saavel af Kvinder som af Mænd; de Penge, der, gennem hans Hænder gaar til Regeringens Formaal, er ligesaavel Kvindernes som Mændenes Penge. Naar han skal aflægge Regnskab for sin Forvaltning, er det ligesaavel overfor Kvinderne som Mændene, at han skal forklare og retfærdiggøre sine Handlinger. Desuden er et offentligt Møde det eneste Sted, hvor vi kan forhandle med ham. Underhuset, »Folkets Hus«, er lukket for os. Hvis vi sender en Deputation, spærrer Politiet Vejen. Hvis vi forsøger at tvinge os igennem, bliver vi arresterede og sat i Fængsel. Vi kan ikke i vort politiske Ærinde træffe ham i hans private Hus. Hvis vi skriver og beder om et Møde, faar vi Afslag. Hvis vi ringer paa hans Dør, bliver vi arresterede og kastede i Fængsel. Det eneste Sted, hvor Kvinderne kan træffe Landets offentlige Tjenere, som har tiltvunget sig Magt over dem, er, naar disse offentlige Tjenere er tilstede ved et offentligt Møde.

Men hvorfor vælge Tiden, naar en Minister taler om helt andre Sager? Hvorfor komme frem med Kvindernes Stemmeret, naar han taler om Fredsagen eller om Afholdssagen eller noget andet? Fordi ethvert af disse Spørgsmaal ligesaavel er Kvindernes som Mændenes. Fordi det er meget vigtige Spørgsmaal, der vedrører Kvinder saavel som Mænd, og Spørgsmaal, som man kun kan have med at gøre og ordne paa én Maade, nemlig ved at afgive sin Stemme. Fordi Mændene ikke har Ret til at afgøre dem alene. Fordi Kvindernes Stemmeret

ligger til Grund for og maa gaa forud for enhver Reform, enhver Forandring i vort sociale, økonomiske eller politiske System; hvis vi ventede med at gøre vore Spørgsmaal, til Kvindernes Stemmeret var en Regerings Sag, der var til Behandling, maatte vi vente til Dommedag. Det har Kvinderne tilsidst forstaaet, efter at de har ventet i 50 Aar.

Nej, der er ikke Grund til gnavent at beklage sig over, at Kvinderne er bleven drevne frem til Kamp imod deres politiske Slaveri. Regeringen har Hjælpe midlet i sin Haand. Lad den slutte en ærefuld Fred med Landets Kvinder ved at udføre sine egne Grundsætninger i Praksis. Hvis den vedbliver med at afslaa det, maa Ministrene enten undlade at komme til stede ved offentlige Møder, og de som ønsker rolige Møder, maa lade være med at indbyde Ministrene til at tale om Fredssagen, Afholdssagen eller andre sociale Spørgsmaal; eller ogsaa maa de, hvis de vedbliver dermed, tage enhver Forholdsregel for at holde Kvinderne borte fra deres Møder, ligesom de holder dem borte fra Regeringen, eller smide Kvinderne ud fra Møderne, fordi de ikke vil give et ærligt Svar paa et Livsspørgsmaal. Men lad dem dog i Velanstændighedens Navn holde op med at klynke og beklage sig.

Mr. Lloyd George, den engelske Handelsminister, siger, at Kvinderne ikke fortjener Stemmeret, fordi en Kvinde, da han i Queens Hall sidste Tirsdag udtalte sig imod Krig, spurgte: »Hvorfor fører Deres Regering saa Krig mod Kvinderne«. Han siger, at Kvinderne viser sig uskikkede til at faa Borgerrettigheder, fordi en anden Kvinde, da han forsøgte at komme ud af denne ubehagelige Situation ved at erklære sig til Fordel for Kvindernes Stemmeret, udbød: »Hvorfor gør De da ikke noget for det?« hvorpaa hun straks blev udvist paa Grund af denne Bemærkning.

Mr. Lloyd George slap kun for at blive slaaet halvt ihjel af Mænd ved et Møde i Birmingham, ved at flygte derfra forklædt som Politibetjent. Og dog har han aldrig ud-

talt, at Mænd ikke er værdige til at være Vælgere, tvertimod er han sammen med Regeringen parat til at give flere Mænd Stemmeret i denne Parlamentsamling.

Hvilken sørgelig og latterlig Figur disse Mænd gør, der udfordrende raaber til Kvinderne: »I kan ikke ramme os«, og derpaa skriger op, naar de bliver ramte. Hvis de foretrækker Krig for retfærdig, ærefuld Fred, hvis de mener, de kan slaa Kvindernes Modstand ned, fordi Kvinderne er politisk svage paa Grund af, at de ikke har Stemmeret, lad dem dog saa i hvert Fald føre Krig, ikke som uartige Børn og Kujoner, men med en lille Smule Mod og med lidt af en Slagsbroders Nonchalance. Vi Kvinder vilde faa mere Respekt for vor Fjende, Regeringen, hvis Ministrene udviste mere Mod i Sammenstødene med os, og hvis den liberale Presse holdt op med deres taabelige og gnavne Kommentarer. Som det nu er, giver Ministrene og de liberale Politikeres Nødskrig os nyt Mod og Kraft til vor Modstand mod det politiske Tyranni.

Hvorfor nærer Ministrene denne Frygt for Kvinderne? Liberale Politikere kommer til vore Møder for at gøre Spørgsmaal, afbryde os, endog saa for at bruge Kastevaaben, for at forgifte Luften med Kemikalier, for at synge Sange og for at foretage sig alle Slags Narrestreger. Vi lader os ikke i mindste Maade forstyrre. Det lykkes os næsten altid at faa Latteren paa vor Side. Spørgsmaalene er os ligefrem velkomne, og vi stopper glade midt i den bedste Tale, vi endnu har holdt for at besvare en saglig Afbrydelse. Vi er ikke bange for Spørgsmaal og istedetfor at skælde dem ud, takker vi dem, fordi de hører saa høflige paa Svarene.

Hvad er det, der gør, at de liberale Ministre er saa bange for Kvindernes Spørgsmaal? Det er deres Samvittighed, der gør dem til Kujoner. De hader Kvindernes Spørgsmaal, fordi de ikke kan besvare dem. De er ikke i Stand til at sikre Kvinderne Borgerrettigheder, og de tør ikke aabenlyst tilstaa det. Derfor foretrækker